

רונן אובשני בחממה
היא אמרה לאבי שגורם למות אמי"

דליה אובשני נרצחה. החותן ירה בה. אך לא פחות אשם בית המישפט שכפה עליה להיות בקיובת בעלה המסוכסך עימה, אביו ואהובתו. ואולי גם המישטרה שהוזהרה מראש

כדי שיוכלו לחיות בשקט ובשלווה. היא היתה באה אלי כל יום לשעות ארוכות. לא רצתה להיות בבית, כי רונן והחברה שלו הסתובבו שם והציקו לה. במשך היום הסתובבה בכל מיני מקור מות, רק כדי שלא להיות שם. הבעייה היתה שמהשעה 4 וחצי היתה חייבת להיות בבית. וזה היה כרוך בפיצוצים

דליה מגישה תלונה במישטרה. אחרי כך היתה מגיעה להוריה. היא לא רצתה לחזור לביתה בגן השומרון. שושנה רץ מספרת שאחרי כל מיקר רה כזה, ניסתה לשכנע את דליה שתי שאר אצלה, אבל דליה היתה אומרת שאם זה עלול לפגוע בזכותה להחזיק בילדות, לא תוכל להישאר. היא אמרה

תם בחדרה, יחד עם בתם הניה. שושנה לא הפסיקה לבכות. שרגא, ארם חולה לב, ישב בפנינת החדר, שפוף ומסוגר. הם רצו לספר את האמת, כדי שידעו, אבל חששו שאמירת העובדות תפגע במציאת האשמים במהלך המישפט. שושנה היה קשה להתאפק, ובין

אנטוניה שני רצח צפוי

יומימיים עם רונן, ורד ומרדכי. במצב המתוח, כל פגישה היתה תקי רית. רונן טוען שהוא היה פאסיבי, ושי לדליה היו התפרצויות זעם. יומיים לפי ני שנרצחה, שברה לוורד את המראה במכונית. ללא כל סיבה. הניה, אחותה של דליה, לא נמנעת מהאשמות קשות, ומרברת על רצח מתוכנן. לדבריה, המצב החמיר כשרונן הבין שהסיכוסך בבית המישפט התקדם לטובת דליה. לטענתה, רונן העביר חלק ניכר מרכושו על שם אביו לפני הגשת התביעה לגירושין, כדי שלא יצטרך לתת כסף לדליה. אין לה הוכחות לדבריה, אך היא מסבירה שעכשיו, עם כל הכאב, יש בה רצון עז שכולם יידעו איך דליה סבלה ואיך מתה.

שיש לה שתי ילדות מקסימות, ולמרות הסבל תחזיק מעמד בשבילן. רונן מספר שדליה הקניטה את אביו באופן קבוע. אביו הוא אלמן זה 18 שנים. אשתו מתה מזריקת הרדמה, שנ" תן לה רופא-שיניים. המוות הטראגי גרם לאב להיות אדם מסוגר ולא יחב" רותי. הוא מתאבל על אמי עד היום. דליה ידעה שזו הנקודה הרגישה אצלו, ונהגה להקניט אותו בהשמצת אמי. היא אפ" לו לא הכירה את אמי, כי נישאנו רק לאחר מותה. היא זרקה לו לא פעם שהוא גרם לאמי למות. זה דבר חסר כל בסיס!"

פירצה-הבכי הטיחה האשמות קשות. היא אמרה שגם בעלה חולה מאוד, אבל היא מעולם לא חשבה לעזוב אותו כגלל מחלתו, כמו שעשה רונן. הם חיים מכספי הביטוח-הלאומי, ומקיצבה זו גם החזיקו את דליה ושיילמו לעורך-הדין שלה. לטענתם, לרונן יש הרבה כסף, אבל הוא אף פעם לא עזר לדליה. דליה היתה באה כל יום לביתם בחדר רה. היא היתה נסחבת באוטובוסים, בגשמים ובחמסינים, כדי להיות מתוחך לבית ולהימנע מהפגישות הקשות עם רונן, המאהבת שלו ואביו"

כשעבר זמן והשניים לא הצליחו לי הגיע להסכם-גירושין, הוצאו הבנות **גלית פר** (המשך בעמוד 42)

פיצוצים יומיומיים
פי פרה שיינוולטר, חברה קרובה של דליה, מתארת אותה כנשמה טובה. אהבה לעזור לכולם. כל מה שיצניין אותה זה קורת-יג, לה ולבנותיה,

לדבריהם היתה דליה חזקה מאוד. למרות כל הסבל שעבר עליה, לא נש" ברה. היא טיפלה בבנות, ודאגה לבית. במישטרה יש תיק, ובו עשרות תלר גות של דליה נגד רונן, נגד ורד ונגד מרדכי, תלונות של רונן נגד דליה. ה" עילות לתלונה חוזרות על עצמן: תקי" פה, הסגת גבול, איומים והפרות של צווי בית-המישפט. אחרי כל תקיפה של רונן היתה

כל יום מהשעה 4 וחצי אחרי-הצהריים בבית, ולטפל בבנותיה. צו בלתי-ירגיל זה, שהיו לו תוצאות קטלניות, נבע מט" ענתנו של רונן שאשתו מזניחה את הבנות, שנמסרו לה. רונן, מצידו, חוייב לתת לבנות שלוש ארוחות ביום בביתו של מרדכי, ולדאוג לכל צרכיהן. "מעצרה-הבית" גרם להתחככויות ח" זרות ונשנות בין המעורבים בסיכוסך. אי-אפשר היה למנוע את הפגישות ביניהם.

דליה חוייבה להיות שם בכל יום משעות אחרי-הצהריים, רונן חוייב לקי חת את הבנות מביתן לבית אביו כדי שיאכלו שם. הוא וורד נכנסו למישרד-החממות, שגם הוא שכן בתוך הבית. מרדכי ודליה נפגשו, כי בתיהם מצויים באותה החצר.

כשרגלה נשברה מהחיכוכים המת" שים, והגיעה לביתה אחרי השעה 4 וחצי, הגיש נגדה רונן תלונות במיש" טרה. העובדות הסוציאליות היו מכי ריחות אותה לחזור, ועורך-הדין שלה היה מבהיר לה שתאבד את כל זכר יותיה, אם תפר את צו בית-המישפט. המיפגשים הפכו כואבים מיום ליום. והכל הוסיפו שמון למדורה: השמעות הרדיות, טענות, ביקורת והתקפות יעם.

"אחרון הנפילים"
ש ושנה ושרגא רץ, הוריה של דליה, ישבו השבוע שיבעה בכי

ר צח דליה אובשני היה צפוי מ" ראש. צו בית-המישפט המחזיב כ" חיפה הוא אשר יצר את התנאים לכך. כל המעורבים בסיכוסך זה הוזהרו שעלול להיות רצח: המישטרה, השופט, הבעל, החותן, עורכי-הדין, העובדות הסוציאליות והורי המנוחה. כולם התייחסו אל האזהרות בשאנ" גות.

הרצח אירע ביום החמישי ה"6 כפברואר. החשוד ברצח הוא מרדכי אובשני, אביו של בעלה, רונן.

מעצר בית

ר ליה ורונן אובשני נישאו לפני 10 שנים. לוג נולדו שתי בנות, ליטל בת ה"8 ויערה, בת 4. אחרי הנישואין התברר לרונן שדל" יה חולה במחלת האפילפסיה ובמחלת רם. היא היתה מאבדת את הכרתה פעם או פעמיים בשבוע, בהתקף שנמשך בין חמש דקות לשעתיים.

רונן הרגיש מרומה. יחסיהם התחילו להידרדר. המחלה של דליה הפריעה לה בתפקוד היומיומי, וגרמה לרונן להחליט לפרק את הנישואין. לפני שלוש שנים עברו דליה ורונן לבית חדש שכנו במושב גן-השומרון, ליד כרכור. לבית המפואר שלושה מי"פ לסים וחצר מטופחת. בבית השכן גר אביו של רונן, מרדכי אובשני — קרובה שהפכה לאסון.

ליד שני הבתים נמצאות חממות של צמחי-בית, השייכות למישפחה ושבהן עובד רונן. עד לפני שנים אחדות גם אביו עבד בחממות. אחרי שעבר שני ניתוחי לב-פתוח, הפסיק את עבודתו — אך המשיך לבקר שם מדי יום. חצי שנה אחרי שעברו להתגורר ב" בית החדש, הגיש רונן תביעת-גירושין לבית-הדין הרבני בחדרה.

אחרי הגשת התביעה הפך המצב בבית לבלתי-נסבל. בני-הזוג רבו ביני" הם ללא-הפסק. רונן עזב את הבית מר" צון, כדי להרגיע קצת את הרוחות. הוא עבר לגור ביישוב הסמוך, כרכור, ואז הסתבר במפתיע שיש לו חברה חדשה — ורד גלינסקי, בחורה צעירה, גרושה ואם לילד. היא נכנסה לגור איתו.

בבית בגן-השומרון רשום על שמו של מרדכי אובשני, מפני שנכנה על אדמתו. מן קצר אחרי הגשת תביעת-הגירושין של רונן, הגיש אביו לבית-מישפט-השלום בחדרה תביעת-פינוי מהבית, בטענה שבני-הזוג חיים בנפרד. לכן על דליה לעזוב את הבית. במהלך הדיונים בבתי-המישפט הר" צו מישפטי, שחייב את דליה להיות

אבי הנרצחת ואחותה: שרגא ושושנה רץ
החותן צעק לה: הסוף שלך מתקרבו